

Overdenking in de Kerstzangdienst, Capelle-Schollevaar, Eerste Kerstdag 2011, 16.00 uur

Thema: 'Vrede op aarde', naar aanleiding van Micha 5: 1-4a en Lukas 2: 8-20 (kern: vers 14)

1. Vrede op aarde...?

'Vrede op aarde', dat is wat de engelen zingen. Maar wat betekent dat? Als je om je heen kijkt, zie je zoveel ellende! De vrede die God geeft, is een heel ander soort vrede dan die wij vana voor ogen hebben. Op een hele bijzondere manier werkt God in deze wereld.

Vanmiddag heb ik geen normale preek voor u. Ik wil u laten horen hoe God werkt in onze tijd. Daarom geef ik u een waar gebeurde geschiedenis door, die Dan Wooding van de stichting Open Doors heeft opgeschreven. Hij schreef er als titel boven: 'Het Kerstwonder van broeder Duan.'

2. Het Kerstwonder van broeder Duan

Het was het grootste wonder dat broeder Duan ooit is overkomen, en hij zou het niet hebben meegemaakt, als had zijn bus geen motorpech had gekregen.

Broeder Duan was op weg van een noordelijke naar een zuidelijke provincie van China. Het was december.

Toevallig was hij in de provincie Henan, toen de motor van de bus het begaf, in de vergeefse strijd tegen de kou.

In een opwelling liep Duan weg van de bus, door de velden, terwijl de andere passagiers ineengedoken in de bus bleven zitten. Broeder

Duan was een huiskerkleider in het noorden van China. Hij was nu 77 jaar oud, en hij had nog steeds geen huis dat hij zijn eigen thuis kon noemen.

Op dat moment zat hij echt in de put. Hij was op weg, om te gaan bemiddelen tussen een paar kerkleiders die onderling een geschil hadden. Maar broeder Duan was moe van al de machtsstrijd die zoveel schade toebrechten aan de huiskerken. En nu, nu voelde hij zich zó eenzaam.

Toen hij over de bevroren velden liep, verlangde Duan terug naar zijn lieve vrouw, die al lang geleden was overleden. Hij wilde dat ze nog in leven was om naar hem te luisteren en hem raad te geven, zo liefdevol, zoals ze dat altijd had gedaan. En toen kwam de herinnering boven aan zijn zontje, en een nog donkerder wolk trok zich samen boven zijn ziel.

Hij vond een dorp en klopte op een deur. Op de deurpost was een klein kruisje gekerfd.

'Is er iemand hier die houdt van de Heer?' vroeg hij. 'Ik zou graag vanavond een stukje eenheid in Christus beleven.' De deur werd geopend door een man van in de vijftig, en Duan werd warm onthaald. Zijn voeten werden gewassen in een teil – dat was een gebruikelijk gebaar van gastvrijheid in de kring van de huisgemeenten. Duan kreeg een heerlijke warme maaltijd voorgeschoteld, daar knapte hij heel erg van op.

Hij merkte dat de mensen allemaal een beetje opgewonden waren. Wat bleek? Zij zouden nog diezelfde avond naar een stad gaan, in de buurt, om te luisteren naar een bekende bijbelleraar, die Gods Woord kon brengen met een enorm enthousiasme.

'Hoe heet hij?' vroeg Duan.

Broeder Wang,' zeiden ze.

Terwijl ze onderweg waren naar de vergadering, vertelden de broeders en zusters hem een paar verhalen over deze mysterieuze brother Wang. Het was duidelijk dat ze zielsveel van hem hielden, en één van de mannen legde uit waarom.

'We waren eens een keer bezig met een bijbelstudietraining, toen we hoorden dat de politie zou komen. Broeder Wang zorgde dat iedereen snel weg kon komen, behalve onze voorganger. Toen de politie arriveerde, durfde broeder Wang gewoon met hen te gaan onderhandelen: hij zou met hen meegaan naar de gevangenis, als onze voorganger vrijgelaten zou worden. En onze voorganger had een vrouw die acht maanden zwanger was. De politie ging accoord, en broeder Wang zat drie jaar in de gevangenis.'

'Hoe oud is broeder Wang?' vroeg Duan. 'Nou, zo begin 40,' zeiden ze. Toen hij dat hoorde, kwam er een pijnlijke trek op het gezicht van Duan.

'Wat is er aan de hand?' vroegen de mensen. 'Ben je soms misselijk van de rit?' 'Nee, ik ben niet ziek,' zei broeder

Duan, 'gewoon erg verdrietig. Ik had ooit een zoon, die ik maar twee maanden gekend heb. Hij is gestorven, maar als hij nog had geleefd, zou hij nu 42 zijn. Mijn vrouw noemde hem het "Kerstkind", omdat hij was geboren in de tijd voor Kerst. Ik noemde hem "Isaak", want we hadden hadden zólang uitgekeken naar een kind, we waren wanhopig geweest, en toen kregen we hem.'

Er viel een stilte, terwijl ze reden in hun paard en wagen onder de donkere sterrenlucht. Broeder

Duan vertelde over de jaren '50, waarin zijn vrouw en hij als evangelisten hadden geleefd. Ze hadden gewigerd om zich aan te sluiten bij de officiële kerk, de Drie Zelf Kerk, die was goedgekeurd door de staat. Voortdurend werden ze beschuldigd van strafbare feiten en van politieke misstappen. Vooral een zekere Wu, die ze nog kenden van hun school van vroeger, zat hen dwars. Ze waren er diep van overtuigd, dat ze vroeg of laat gevangen gezet zouden worden of misschien vermoord. Dat was alleen maar een kwestie van tijd. Maar wat zou er gebeuren met hun kind? Hoe zou dat kind verder moeten zonder hen? Zonder ouders?

Op een nacht kreeg de vrouw van Duan een visioen, waarin ze heel duidelijk een stem hoorde, die zei: 'Geef je zoon aan je vijand.' De volgende morgen, terwijl Duan nog niets wist over dat visioen, las hij uit de Bijbel Genesis 22:2: 'Neem je zoon Isaak, je enige zoon, van wie je intens veel houdt, en ga op pad en offer hem aan Mij.'

Toen zij van elkaar hoorden wat ze hadden meegemaakt, kwamen ze tot een besluit, waar Duan en zijn vrouw vanaf die tijd elke dag onder zouden lijden. Ze gaven hun zoon aan Wu en zijn vrouw – mensen die kinderloos waren- zelfs al wisten ze dat Wu de arrestatie van Duan aan het voorbereiden was.

Inderdaad werd Duan gevangen gezet, vele jaren lang. Pas toen hij weer vrijkwam, in 1978, hoorde hij wat er was

gebeurd met zijn vrouw en zoon. Zijn vrouw was gestorven in 1958, tijdens een verschrikkelijke hongersnood. Zijn zoon was verdwenen onder het puin van een verwoestende aardbeving in 1975, samen met de familie Wu. Terwijl Duan dit alles vertelde, naderden hun paard en wagen de plaats van samenkomst. 'God heeft mij gestraft,' zei Duan, 'omdat ik zo onverantwoordelijk ben omgegaan met mijn zoon.'

Toen ze aankwamen bij de plaats, waar de evangelist zou spreken, was er een menigte samengestroomd van zeker 200. Het huis was helemaal vol. Net als vele anderen moest Duan zitten op de binnenplaats. Zo konden ze naar de leraar luisteren door het open raam.

Toen broeder Wang begon te spreken, voelde Duan een vreselijke schok door zich heengaan. Het was hij zichzelf hoorde praten! Hij begon te beven van angst. Hoe was dit mogelijk? Zelfs de zinnen die de leraar gebruikte klonken bekend.

Verward wankelde naar het raam om de prediker te zien. In de menigte onstond commotie, omdat hij over een paar mensen heen struikelde. De prediker stopte, en er viel een intense stilte, toen de twee mannen elkaar geschokt aankeken. Iedereen hield de adem in, want deze twee mannen leken zo ongelooflijk veel op elkaar, verbazingwekkend gewoon!

'Het spijt me dat ik uw uitstekende boodschap onderbreek,' zei Duan. 'Maar ziet u, ik had een zoon. Die zou uw leeftijd hebben op dit moment. Als hij had geleefd, zou hij hebben gekeken net als u, en zijn stem zou precies eender geklonken hebben.'

Broer Wang begon enorm te trillen. Plotseling begaven zijn benen het en hij moest worden opvangen voordat hij viel. Hij snikte het uit: 'Bent u mijn vader Duan?' Iedereen huilde toen vader en zoon werden herenigd. De predikant vertelde hoe hij inderdaad was opgevoed door Wu. Wu was zo onder de indruk gekomen van de daad van Duan en zijn vrouw, dat zij hun zoon aan hem hadden toevertrouwd, dat hij een overtuigd christen geworden was. 'Ik ben niet je echte vader,' had Wu vaak tegen hem gezegd. 'Je echte vader, Duan, is een geweldige man van God, vol van genade en liefde. Hij gaf jou aan ons, en ik moedig je aan, met alle liefde die in mij is, om altijd God op de eerste plaats te zetten. Dat zou je echte vader Duan ook gedaan hebben.'

Wu en zijn vrouw waren niet bij de aardbeving om het leven gekomen. Ze waren al eerder naar een andere streek verhuisd. Maar beiden stierven ze in de jaren '60. Wang werd evangelist en hij probeerde zijn echte vader te vinden, maar Duan had zijn naam zo vaak veranderd om arrestatie te voorkomen, dat hij onvindbaar bleek te zijn.

Die avond omhelsden ze elkaar: vader en zoon. Ze bleven maar huilen van vreugde, en broeder Wang kon zijn verhaal niet meer afmaken. De voorganger van de huiskerk stond op en hij zei: 'Het is december. Vanavond hebben we niet een preek gehoord, maar we hebben een preek in het echt gezien. Christus in de wereld gekomen om zondaren te redden. Dat is Kerst. Net als Duan zijn enige zoon gegeven heeft

aan zijn vijand, zo overhandigde God Zijn eigen Zoon aan ons als zondaars. Laten we God loven om hun hereniging, en om onze hereniging met God.'

3. God geeft de echte vrede!

Zo is het! Ook wij, hier in de Ontmoetingskerk, mogen God loven! Want Hij gaf Zijn Zoon. Door Jezus Christus is er vrede met God, en als je er oog voor krijgt, zie je overal de wonderen van God om je heen. Ook hier op aarde, op deze donkere aarde, breekt het licht door van Zijn genade. Vertrouw op Hem, lieve mensen! Vertrouw op Hem! Hij geeft de diepste vrede die er is. Vrede in uw hart. Vrede in jouw leven. Vrede in je ziel. Echte vrede, voor eeuwig! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl